

i en situation, hvor skattetrykket vil stige endnu mere, for så får man en ubegrænset ret til at beskatte dem, medens man nu må tage hensyn til, at man ikke kan opnå stort mere på de største indkomster og derfor reelt ikke kan belaste de små indkomster med større direkte beskatning. Det er jo også således, at det, der er årsagen til mellemindkomsternes høje beskatning, er, at man ikke har rettet progressionen ud og ikke afdæmpet den siden 1922—23. Den mand, der i 1922 havde en indkomst på 20 000 kr., blev betragtet som en mand med en stor skatteevne, medens han i dag har en meget mindre skatteevne og derfor trykkes meget hårdere af den stærke progression. Det er altså ikke skattefradragsrettens skyld, men dette, at man ikke har villet rette på progressionen, der har svækket mellemindkomsterne og givet dem en for stor skattebyrde.“

Bertel Dahlgaard (RV) påpegede, at det kun var i det første år, det nuværende system med fradragsretten medførte forøget skat af en indtægtsstigning, og udtalte derefter: „På dette punkt ligger det nuværende skattesystems store svaghed, fordi det netop er det første års større skat, den enkelte særlig hæfter opmærksomheden på, når det overvejes, om man skal gøre en indsats for at opnå en større indtægt. Denne svaghed i det nuværende system vil jeg gerne tilsiige ministeren det radikale venstres medarbejdere til at få fjernet, og den kan fjernes, selvom vejen hertil, der antydes i redegørelsen, formentlig ikke er farbar. Til gengæld foreslår jeg, at den højtærede finansminister nu vil love mig, at han ikke mere søger at få folk til at tro, at denne fejl kun kan rettes ved skattefradragsrettens bortfald.“

Den diskussion, der har været ført, og de oplysninger, der nu foreligger, havde efter talerens opfattelse „gennemhullet en række af de argumenter, der oprindeligt fremførtes for fradragsrettens bortfald. Derfor kan efter mit skøn kravet herom nu lægges til side og kræfterne sættes ind på ad andre veje at fjerne de vanskeligheder, som skattefradragsretten har medført på det enkelte punkt, jeg her har nævnt.“

Alfred Jensen (DK) var blevet bestyrket i den opfattelse, at det vil være „mere rationelt at afskaffe denne fradragsret, naturligvis under forudsætning af at der sker en tilsvarende afpasning af skatteskaalen.“

Om samme spørgsmål udtalte *Viggo Starcke* (DR): „I virkeligheden er skattefradragsreglen kun en ret lille detail indenfor skatte-lovgivningen. Principielt er ophævelsen af skattefradragsreglen fastholdt i den højtærede finansministers lovforslag; men i sin fremsættelsestale understregede den højtærede minister til slut, at han, som udtryk for regeringens forhandlingsvilje, ville udtale, at hvis det skulle være nødvendigt for opnåelse af et resultat, var regeringen villig til at opgive ønsket om at få fradragsretten begrænset. Den højtærede finansminister indrømmede, at skattefradragsreglen lægger en slags loft — selvom det er et elastisk loft — over beskatningen;